

προσποιήσεων, αἱ ὁποῖαι πολλάκις δὲν συνιστῶσιν ἄλλο τι εἰμὴ
 ἓνα ἐπενδύτην τοῦ Ἀρλεκίνου.

Οἱ πάντες γινώσκουσι ποῖαι εἶνε αἱ ἐρέξεις αὐτοῦ καὶ ὅτι πρὸ
 πάντων ἡ μοναδικὴ τέρψις του εἶνε ἡ θάλασσα.

Αἱ Παρισιναὶ δὲ συνήθειαι, ἡ βραδύνουσα ὥρα τοῦ δείπνου, αἱ
 ἀγρυπνίαι, λίαν τὸν καταπονοῦσιν. Μετὰ βεβιασμένην δ' ἀνάπαυ-
 σιν ἐπαναρχίζει τὰς ἐργασίας του, προγευματίζει εἰς τὰς 10 ὥρας,
 λαμβάνει τὸ δειπνόν του εἰς τὰς 5 μ. μ. καὶ κατακλίνεται εἰς
 τὰς 9.

Εἶνε δὲ λίαν ἀγαπητὸς ἀνὴρ καὶ εὐπροσήγορος καὶ διατελεῖ
 μέλος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Συλλόγου τῆς Somme. Ἐνώπιον δὲ τῆς
 σεβαστῆς ταύτης ἐταιρίας ἀπήγγειλε ὄχι πρὸ πολλοῦ χρόνου λό-
 γον λιαν ἐπιδοκιμασθέντα ὑπὸ τῆς ὁμηγύρεως περὶ τῶν μεταμορ-
 φώσεων καὶ πιθανῶν μεταβολῶν, ὅσας ὁ κόσμος θὰ ὑποστῇ ἐν ἔτει
 2.500. Γινώσκει δὲ καὶ τοῦτο ὁ ἀνὴρ, ὡς γινώσκει τὸ πᾶν.

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Α'. — ΤΟ ΑΛΚΑΖΑΡ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

Α'.

Σεβίλλη, ἡ ἀρχαία Hispalis ἢ Julia Romulea, ἡ πρωτεύουσα
 πόλις νῦν μὲν τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῆς ἰσπανικῆς χερσονήσου
 ἄλλοτε δὲ ἀπάσης τῆς Ἀνδαλουσίας, κεῖται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
 ὄχθης τοῦ Γουαδαλκιθίρ, καὶ κατοικεῖται ὑπὸ 150 περίπου χι-
 λιάδων κατοίκων. Κειμένη ἐν τῷ μέσῳ ὠρίας καὶ εὐφορωτάτης
 πεδιάδος, περιέχεται ἔτι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πυργωτῶν ῥω-
 μαϊκῶν τειχῶν. Περιέχει πλῆθος λαμπρῶν μνημείων ἅτινα δι-
 καιοῦσιν τὴν ἀρχαίαν Ἰσπανικὴν παροιμίαν· «Ὁ μὴ ἰδὼν τὴν
 Σεβίλλην δὲν εἶδεν οὐδέν». Ἐν αὐταῖς διαπρέπει πρῶτον μὲν ἡ
 κατὰ τὸ ἔτος 1513 ἀποτελεσθεῖσα γοτθικὴ μητροπολιτικὴ ἐκ-

κλησία, ἥτις εἶναι περιφανὴς ἐπὶ τῷ μεγέθει, τῇ ἀρχιτεκτονικῇ λαμπρότητι, καὶ ταῖς ἐν αὐτῇ εἰκονογραφίαις πολλῶν μεγάλων ἰσπανίων ζωγράφων, δεύτερον δὲ τὸ ἀρχαῖον βασιλεῖον Ἀλκαζάρ. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀνεφάνη κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα ἡ περίφημος χορεία τῶν Ἰσπανῶν ζωγράφων, ὁ Χερόέρας, ὁ Ζουρβάραν, ὁ Βελασκέζ, ὁ Μουρίλλος, ὁ Μιραλλιές, ὁ Ἀλούζος Κάνος καὶ λοιποὶ, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὴν Ἰσπανικὴν Σχολήν.

B'.

Τὸ Ἀλκαζάρ, (οὗτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ» ἡ τὰ ἀρχαῖα Βασιλεία τῶν βασιλέων τῆς Σεβίλλης εἶναι βεβαίως τὸ θαυμασιώτατον ἀρχαῖον μνημεῖον τῆς Ἰσπανίας, μετὰ τὴν Ἀλάμβραν τῆς Γρενάδης. Ἐκαστον τῶν δύο τούτων περιφήμων μνημείων ἔχει τὰς ἰδίας ἀρχιτεκτονικὰς καλλονάς. Τὸ Ἀλκαζάρ τῆς Σεβίλλης περιέχεται ὑπὸ κήπων, οἵτινες ἀναμνησκουσιν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τοὺς μαγικοὺς παραδείσους τοῦ Ἀρίστου καὶ τοῦ Τάσσου. Τὸ ἀρχαῖον Ἀλκαζάρ ἐκτίσθη κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα ὑπὸ τινος Ἀραβος ἀρχιτέκτονος, ἐλθόντος ἐκ Τολέδης. Ἀλλὰ καταστραφέντος τούτου, τὸ νεώτερον Ἀλκαζάρ ἐκτίσθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πέτρου τοῦ Ὁμοῦ, βασιλέως τῆς Καστιλλίας. Τὸ Ἀλκαζάρ ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀράβων Ἀλ-Κάσρ, ἥτοι Βασιλεῖον τοῦ Καίσαρος· διότι τὸ ὄνομα τοῦ Ῥωμαίου κατακτητοῦ ἦτο αὐτοῖς συνώνυμον δυνάμεων καὶ μεγαλοπρεπείας.

Ἐξ ἀπάντων τῶν μερῶν τοῦ λαμπροῦ τούτου τεμένους οἱ περιόδευται θαυμάζουσι μᾶλλον τὸ λεγόμενον *Patiode las Doneellas*, ἡ αὐτὴν τῶν *vesarídwv*· διότι κατὰ τινά ἀρχαίαν παράδοσιν οἱ βασιλεῖς τῆς Σικελίας ἐδέχοντο ἐν αὐτῇ ἑκατὸν νέας παρθένους, αἵτινες ἐπέμποντο αὐτοῖς, δῶρον καθ' ἑκαστον ἔτος ὑπὸ τῶν ὑποτελῶν αὐτοῖς ἡγεμόνων· καὶ τὴν *Sala de Embajadores*, ἥτοι τὴν αἴθουσαν τῶν Πρέσβων, ἥτις διακρίνεται διὰ τὸ μέγεθος, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὡραιότητα, καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀραβουργημάτων. Ὁ θόλος αὐτῆς, κατασκευασμένος ἐκ κέδρου καὶ κιπαρίσ-

σου, κεκοσμημένων εἰς ἀπείρους ποικιλομόρφους σταλακτίτας δι-
σώθη ἔτι ἀνέπαφος μέχρι τοῦ νῦν μετὰ τῶν ἀρχαίων χρωμάτων,
τοῦ κυανοῦ, τοῦ ἐρυθροῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἅτινα ὁ χρόνος ἀπέ-
χρωσεν ἐμμελέστερον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ὑπάρχει βεβαιωμέ-
νον ὅτι ὁ βασιλεὺς Πέτρος ὁ Ὁμὸς ἐδολοφόνησεν ἐν ἔτει 1358
τὸν δυστυχῆ Ἰνφάντην καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ δὸν Φαδρίκιον, ὡς
συνομόσαντα κατ' αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε πρότερον δύο ἄλλους
ἀδελφοὺς, τὴν γυναῖκα, τὴν θεῖαν καὶ πολλοὺς ἄλλους συγγενεῖς.
Ἀλλὰ καὶ οὗτος οἰκτρῶς ἐδολοφονήθη, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἑρρίκου
τοῦ Τρανσταμάρε, ὅστις ἀποταμὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἔπεμψεν
αὐτὴν εἰς Σεβίλλην ὡς τρόπαιον.

Η ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

[Ἀφιεροῦται τῷ φιλότατῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Ἀ. Ἀρσένῃ.]

I

31 Δεκεμβρίου Μεσονύκτιον.

Ὡς βαθεῖα καὶ σκότος ψηλαφητόν. Ὁ βορ-
ρᾶς ἀνίλεως καὶ παγερὸς ἀποφύγει τὴν φύ-
σιν. Ὁ οὐρανὸς ἀπλοῦται ἐπάνω παμμέλας
ὀργίλος καὶ σιδηροῦς. Νύξ ἄχαρις καὶ κα-
τηγής, πενθίμη καὶ βωβή, ὡς νύξ θανάτου.

Ἡ θέα τοῦ βαθέος, σκότους ἐμπνέει εἰς
τὴν ψυχὴν βαρὺ καὶ κατηφὲς αἶσθημα. Ἀγρυπνῶν ἐν μέσῳ τόσοῦ
σκοτεινῆς φύσεως, προσπαθῶν νὰ συλλάβῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου
ἀντικείμενόν τι, δένδρον ἢ σκιάν, βυθιζόμενος εἰς αὐτὴν τὴν σκο-
τίαν ἐπανειλημένως εἰς μάτην, ὁμοιάζεις ναυαγῶ ἐν ἀχανεῖ πε-
λάγει καὶ αἱ αἰσθήσεις σου ἀκίνητοῦσιν ὑπὸ σκοτοδίνῃν ζαλόεσ-